



**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Quod ad contemptum mundi potissimum nos inducere debet gloria
beatorum.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

Quod ad contemptum mundi potissimum nos inducere debet gloria beatorum.

Articul. XX,



Vam dilecta tabernacula tua domine virtutum: concupiscit & deficit anima mea in atria domini. Sicut doctores concorditer docent, charitas dei vita est animæ. Ideo sine charitate nihil est meritorium, nil deo acceptum, vel ad æternæ beatitudinis adaptionem proficuum. Omnis itaq; actio vitæ nostræ omnis cogitatio, affectio, loquutio, operatio, afflictio deo accepta & meritoria esse non valet: nisi ex charitate procedat elicitiue, imperatiue, seu directiue. Unde qui ex solo timore seruili, seu pœnæ formidine plorant, confitentur, & pœnitent: nil merentur. Itaq; opus bonū fieri debet zelo iusticiæ & charitatis affectu, nō seruili timore. Propter quod dicit Apostolus: Si linguis angelorum loquar et hominum: charitatē aut nō habuero: nihil mihi prodest. Et Gregorius: Tunc solum deo vera obsequia reddimus, cum eum propter amoris fiduciam non timemus, cum nos ad opera bona affectus, non metus dirigit: quod de timore seruili sumedum est, quo pœna principaliter formidatur. De quo ait Iohannes: Timor non est in charitate. Quamuis itaq; sicut nunc patuit, ad mundi contemptum debeamus induci consideratione mortis & iudiciū atq; pœnarum inferni: tamen omnino magis ac fortius ad hoc ipsum induci debemus, cōsideratione et amore beatitudinis sempiternæ, seu gloriæ electorū. Quæ secūdū Tho. est quodāmodo infinitæ dignitatis, cū sit imediata fructio boni immēsi dei glōsi & sc̄ti. Porro cū ista

Psal. 83.

1. Co. 3.

Gregori.

1. Ioha. 4.

Thoma

R iij fructio

DIONY. CARTH.

fruitio omnino sit supernaturalis: ad eam pertinere nō valemus, nisi per supernaturalia media: q̄ sunt gratia gratificans, virtutes theologicę (scilicet fides, spes, charitas) septēq; dona spiritus sancti. Et quo media ista perfectiora, & exuberantiora in nobis extiterint: eo cuncta mundana & temporalia vehementius aspernamur, eorumq; vanitatem, vilitatem, fallaciam, clarius specularum, & ad beatitudinem paradisi coelestis affectuosius aspiramus, abundantius propinquamus, atq; celerius & incessabilius ambulamus, vel potius currimus: imo et omne opus, dei nunc promptius delectabiliusq; exequimur. Desiderio itaq; felicitatis & glorię electorū viriliter omne quod deo placet agamus, mundum promptissime relinquamus, cuncta caduca vt stercora arbitremur. Quoniam, Augustino testante, tanta est pulchritudo iusticię tāta iucunditas lucis æternę (hoc est incommutabilis veritatis, & sapientię increatę) vt etiam si non liceret in ea amplius q̄ vnus diei hora vna manere, propter hoc solū innumerabiles anni huius vitę pleni delitijs et affluentia temporalium rerum recte et merito spernerentur. In ciuitate etenim dei, & patria electorum, lex est charitatis, rex veritas, pax felicitas, vita æternitas. Iam nunc accinge te ipsum diligēte & subtiliter intuere, quanta sit beatorū felicitas, quanta iucunditas deum clare & immediate videre. Nōne quo aliquid pulchrius est, eo delectabilius est ipsum clare videre? Cum ergo deus excelsus sit, essentialiter, totaliter & incircumscribibiliter pulcher, sanctus, purus, ac splendidus, imo pulchritudo veraciter infinita, idealis, separata, æterna, perfecta, simplex, & incom

Augusti.

incommixta, omnis creatę pulchritudinis, decoris, puritatis, & claritatis causa fontalis & ratio exemplaris, præ cunctis & singulis in infinitum decora & superpulcherrima: constat profecto quod deum tam speciosum clare & per speciem intueri, sit delitiosissimum, delectabilissimum, gloriosissimum, omnem delectationem & gloriam ineffabiliter incomparabiliterque excellens. Præterea quo aliquid melius, dulcius, perfectius quod in seipso consistit: eo eius est fruitio iucundior. Cum ergo dominus deus noster omnipotens, adorandus & felix sit in seipso præstātissima, pura, incircumscripibilis, & incomprehensibilis bonitas, infinita dulcedo & ens ita perfectum, ut quicquid ad entis, seu essendi, uel esse plenitudinē, nobilitatem ac eminentiam pertinet, ei cum infinita perfectione & excellentia competat: constat quod eius immediata fruitio sit prorsus ex omni parte suauissima & superdulcissima. Propter quod quidem adipiscendam infinita aspernatioe spernenda sunt omnia gaudia, honores, laudes, & prospera mundi. Cōsidera ergo ut uales, quale gaudium erit uidere æternam diuinitatis essentiam, quemadmodum ipsa æterna sit a nullo facta, nec creata, nec dependens: sed sibi ex se, in se, & per se omnino sufficiens: incircumscripibilem, admirabilem, & incomprehensibilem deum facie ad 1. Cor. 13. faciem lucide intueri, & in eius fontali sapientia totius uniuersi ordinem & decorem, omnemque veritatem, & multa secretissima speculari: Frui quoque hoc bono immenso, & id iugiter possidere, atque in ipso quicquid desiderabile est & pulchrum habere: itemque diuina sapientia tam exuberanter irradiari, ac diuina bonitate tam co-

DIONYSII CARTA.

1. Pe. 2

piose repleti, vt tota capacitas intellectus & omne desiderium voluntatis penitus satientur & contenta reddantur: gustare insuper diuinæ pacis dulcedinem, creatorisque amore prorsus absorberi, in deum transformari, ei perfecte assimilari, eumque iugiter in se complecti, neque ab eius amplexu amore aspectu vnquam posse auelli: videre insuper visione beatissima & interna summæ trinitatis emanationem ad intra, quomodo filius emanet a patre, & spiritus sanctus ab utroque: quomodo personæ hæc adorandæ sint vnum in essentia, & tres in suppositis: quæ earum mutua complacentia, fructio, nexus, amor, & gloria. Diuinæ siquidem & increatæ personæ amore prorsus immenso se inuicem diligunt, cum infinita se inuicem iucunditate aspiciunt, cum interminabili dulcedine se mutuo perfruuntur, & ipsæ duntaxat se plene & comprehensiuè noscunt seu contemplantur. Gaudebunt ergo electi supra se de dei visione: infra se de cœlestium corporum & aliarum corporalium creaturarum pulchritudine et decore: intra se de corporis & animæ glorificatione: extra et circa se de angelorum et hominum prædestinatorum associatione. Ibi reuera erit candor lucis æstiuæ, vernalis amœnitas, abundantia autumnalis, & requies hyemalis. Illic deus sine fine videbitur, sine fastidio perfruetur, sine fatigatione laudabitur. Ibi deus erit rationi plenitudo lucis & veritatis: voluntati multitudo pacis, ac suauitatis: memoriæ continuatio æternitatis, atque immobilis stabilitatis. O vita vitalis, dulcis, amabilis, semper memorialis, in qua summa securitas, secura tranquillitas, tranquilla iucunditas, iucunda felicitas, felix æternitas, æterna beatitudo.

DE ARCTA VIA SAL. Fo. 38.

atitudo, cui deus laudatio. Ibi affluētia diuitiarum
influentia deliciarum, confluxus honorum. Hu-
ius beatitudinis desiderio anima tua o charissi-
me inflammetur, pro ea quicquid potest effica-
citer operetur: eam frequentius mente pura nunc
meditetur. Noli teipsum propter ea quæ mundi
sunt exponere periculo amittēdi hanc gloriam.
Postremo tanta est dignitas gratiæ in præsentī,
& gloriæ in futuro: vt quāuis certi essemus nos
posse eas in mundo potiri: tamen amore crescen-
di ac proficiendi in eis, merito omnia pro deo re-
linqueremus. Det tibi clementissimus deus intel-
lectum, vt ista vere sapienter cum gustu intelli-
gas, consilijsq; salutis salubriter atq; celeriter ac-
quiescas. Metuenda & incomprehensibilia ni-
mis sunt iudicia domini dei nostri. Nempe q; vni
gratiam infundit, non alteri, causa occulta esse *Augustin.*
potest, non iniusta, vt asserit Augustinus. Ve-
rum ego indignus indefinēter viscera misericor-
diæ dei imploro, quatenus in te misericordiā vn-
diq; suam misificer.

Quod inquietudo, labor, & afflictio mun-
di a morem concomitantes, ad mundi con-
temptum merito inducere debent.

Arti. X X I.



OMINI bono dedit deus sapien-
tiam, & sciētiam, & lætitiā. Pec *Ecc. 10.*
catori autem, afflictionem & cu-
ram superfluā. Iam de mundi con-
temptu tractatum est tam ex parte
dei, q; nri. Nūc ergo de eodē incūbit
loq; ex parte ipsius mūdi: q; si bñ cōsideret, conti-
met in seipso vñ contēnatur. Primo autē occurrit
ad hoc